

28.neděle mezidobí, C, Kodet

Ježíš je na cestě do Jeruzaléma,
kam za chvíli pošle všech deset malomocných,
kterým právě pro jejich malomocenství,
bylo zakázáno do Jeruzaléma vstoupit.
Malomocenství je obrazem hříchu.
A deset malomocných to je obraz nás všech,
kteří bez uzdravujícího Božího doteku
nemůžeme dojít do plného společenství s Bohem.
Ježíš sám na sebe vzal náš hřích a tím toto malomocenství.
Proto byl také vyloučen ze společenství lidí a umírá za městem jako
zločinec. On z nás sňal to, co na sebe vzal a jeho rány nás uzdravily.
Malomocní zůstali stát opodál a volali.
To je obraz té propasti mezi námi a Bohem,
dokud se nás Bůh neujme a tu propast On sám nepřekoná.
Volali: Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi.
V Lukášově evangeliu jsou vlastně první,
kteří Ježíše oslovují jeho vlastním jménem.
Po nich ještě přijde slepec u Jericha, který byl uzdraven a lotr na kříži.
To jsou ti, kdo důvěřují v moc jeho lásky a milosrdenství.
V moc jeho jména. Ježíšovo jméno znamená: Bůh zachraňuje.
A oni se dovolávají tohoto Ježíšova poslání a zakusí pomoc.
Jděte a ukažte se kněžím.
Nebyli tedy uzdraveni hned, ale na cestě z poslušnosti.
To, co nás uzdravuje z našich hříchů a jejich následků,
je poslušnost Ježíšovi a jeho slovu.
A teď všichni byli uzdraveni.
Všichni se z toho uzdravení jistě velice radovali.
Ale těch devět se rozběhlo dál do Jeruzaléma
a jeden se vrátil, jediný, malomocný, Samaritán.
Ten, který byl pro svoji nemoc a svůj původ vlastně dvakrát vyloučený.
Tím, že se vrátil, se znovu setkal s Ježíšem a byl spasen.
Ke spáse nestačí uzdravení z našeho duchovního malomocenství,
tedy odpuštění hříchů.
Spasen je pouze ten, kdo se setká s Kristem,
Spasitelem a kdo vstoupí do důvěrného vztahu s Ním.

Těch devět sice splnilo Zákon,
ale ten Zákon je následně zase odsoudí ve chvíli,
kdy onemocní nebo zhřeší.
A tak ten poslední, Samaritán, se stal tím prvním.
Jediný přijal nejen fyzické uzdravení, ale i záchranu.
Přišel, aby poděkoval, poklonil se, chválil, oslavoval.
Ta vděčnost a chvála, to je znamení pravého učedníka.
Radost nejen z uzdravení, ale z poznání toho,
který nás uzdravuje a zachraňuje.
A nakonec mu Ježíš dává poslání:
Vstaň a jdi. Neříká kam.
Pravděpodobně nejspíš k těm devíti,
aby jim sdělil to pravé bohatství, o které oni zatím byli ošizeni.

28.neděle v mezidobí, C

Náman poděkoval, jeden uzdravený poděkoval. Vzdal Bohu úctu.
Všechno snáším kvůli vyvoleným, kvůli Bohu.
Pavel vidí Boha a vidí také ty, kteří k Bohu krácejí.
Středem Pavlova života je Bůh a pak ti, které vidí v Bohu kráčet za sebou.

Nevděčnost je hříchem nevěry.

Pramení z lidské pýchy a hlouposti.

- Pýcha vede člověka k domněnce, že za všechno vděčí sám sobě: vlastní práci, důmyslu, inteligenci.
- Zatímco hloupost vede člověka k domněnce, že vše je samo od sebe a že mu všechno patří.

Nevděční uzdravení byli tak zaujati sami sebou,
nejprve svou hroznou nemocí
a později svým uzdravením,
že nedokázali obrátit svou pozornost k Tomu, který je vyvedl z neštěstí.
– Sebestřednost činí člověka neschopným vidět Dárce darů, které přijímá,
a tím jej činí současně neschopným vděčnosti.

Pravá vděčnost nás činí schopnými opravdových mezilidských vztahů,
otevívá nás nezištné lásce, kterou nám Bůh i lidé nabízejí,
a ukazuje nám, jak je radostné odpovídat na lásku láskou.
Je to právě děkování, které nám umožňuje zakusit,
že „blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere“.

Bůh je Pán a Dárce darů.

Nemohu k Němu přistupovat jen jaksi zlehka, kamarádsky.
Je třeba ležet před Ním s třesením a s bázní.
Kde chybí bázeň před Bohem, tam nemůže být ani poslušnost,
ani úcta k rodičům, tam se bortí celá společnost.
Tam klidně může přijít Islám a ovládnout všechno,
protože oni mají bázeň před Bohem.
A díky bázni dovedou dělat tak hrozné věci.
My také děláme hrozné věci,
ale tak, aby nebyla vydána do nebezpečí naše vlastní kůže.

Protože nemáme bázeň před Bohem, máme strach o všechno.

Protože oni mají bázeň před Bohem, nemohou ztratit nic.

Na ničem jiném kromě Boha jim totiž nezáleží.

Ale pozor! Oni neznají přikázání lásky!

Jsou „před Velkým pátkem“, neznají a nejsou schopni milosrdenství:

„Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají“.

Silná je smrt, schopná připravit nás o dar života.

Silná je láska, schopná znovu nás přivést k lepšímu zacházení se životem.

Silná je smrt, schopná vysvléci nás z tělesné schránky.

Silná je láska, schopná vyrvat naše ostatky smrti a navrátit je životu.

Silná je smrt, již žádný člověk neodolá.

Silná je láska, protože nad smrtí slavně vítězí.

„*Silná jako smrt je láska*“ (Pís 8,6), protože Kristova láska znamená konec smrti.

Láska, kterou přinášíme Kristu je také silná jako smrt,

protože musí být jistým druhem smrti.

Je totiž zničením starého života,

odstraněním zlovyků a opuštěním mrtvých skutků.

Tato láska je jakoby oplátkou Kristu,

i když musíme připustit, že bude vždy nesrovnatelná s Jeho láskou k nám, bude jen její vybledlou podobou.

„*On napřed miloval nás*“ (1 Jan 4,19)

a příkladem své lásky se stal naší vzorem,

abychom se mu připodobnili odložením člověka pozemského

a oblečením člověka nebeského.

Máme Ho milovat tak, jak On miloval nás.

Proto říká: „*Polož mě jako pečeť na mé srdce*“.(Pís 8,6)

Jako kdyby řekl: „Miluj mě, jako já miluji tebe.

Ať zůstávám v tvé mysli, v tvých vzpomínkách i v tvých přáních.

Nezapomeň, člověče, že ode mě máš všechno, co jsi.

Vzpomeň si, jak jsem ti dával před ostatními tvory přednost.

Kdo tě stvořil, ne-li já? Kdo tě vykoupil, ne-li Já?“.

Zbav mě, Pane, tohoto kamenného srdce.
Dej mi nové srdce, srdce z masa, srdce čisté!
Ty, který očišťuješ srdce, učin si z něj příbytek.
Ty, který jsi příkladem veškeré krásy a vzorem veškeré svatosti,
přetvoř mé srdce podle svého obrazu
a opravuj ho kladivem svého milosrdenství.
Ó Bože mého srdce a mé všechno, Bože, který jsi mé věčné

Balduin z Canterbury

28.neděle mezidobí, C

Uzdravený Námán poděkoval a vzdal Bohu úctu.

Nevděčnost je hříchem nevěry.

Pramení z lidské pýchy a hlouposti.

Pýcha vede člověka k domněnce, že za všechno vděčí sám sobě: vlastní práci, důmyslu, inteligenci.

Hloupost vede člověka k domněnce,

že vše je samo od sebe a že mu všechno patří.

Nevděční uzdravení byli tak zaujati sami sebou, nejprve svou hroznou nemocí a později svým uzdravením, proto nedokázali obrátit svou pozornost k Tomu, který je vyvedl z neštěstí.

Sebestřednost činí člověka neschopným vidět Dárce darů, které přijímá, a tím jej činí současně neschopným vděčnosti.

Pravá vděčnost nás činí schopnými opravdových mezilidských vztahů, otevírá nás nezištné lásce, kterou nám Bůh i lidé nabízejí, a ukazuje nám, jak je radostné odpovídat na lásku láskou. Je to právě děkování, které nám umožňuje zakusit, že blaženější je dávat než brát.

Bůh je Pán a Dárce darů.

Nemohu k Němu přistupovat jen jaksi zlehka, kamarádsky.

Je třeba klečet (ležet) před Ním (s třesením) a s bázní.

Kde chybí bázeň před Bohem, tam nemůže být ani poslušnost, ani úcta k rodičům, tam se bortí celá společnost.

Protože nemáme bázeň před Bohem, máme strach o všechno.

28.neděle mezidobí, C, Odvaha mít strach, Molinie, str. 8

Srovnajme dnešní evangelium s evangeliem minulé neděle.

Zatímco člověk nemá od Boha čekat díky, protože je jen služebníkem, tak právě naopak těch devět nevďěčných

Ježíšem uzdravených z malomocenství staví Boha do role služebníka, který je jim dlužen a kterému tedy není třeba děkovat.

Samaritán jako jediný z těch deseti

se cítí nejen obsloužen, ale také obdarován.

Je nejen uzdraven na těle, ale zachráněn celý člověk – tělo i duše.

Mnoho kněží si dnes klade otázku, zda lidé,

kteří chodí na mši svatou nebo žádají o křest, biřmování, svatbu atd.,

jestli se cítí obslouženi jako v servisu

nebo to vše chápou jako obdarování od Boha,

kteří nám není nic dlužen a kterému my dlužíme všechno – především sebe.

Ten, kdo se před Bohem nesklání a nedává se mu k dispozici,

není schopen unést sám sebe.

V prvním čtení byla dnes řeč o malomocném Namanovi ze Sýrie.

K pochopení tohoto čtení je potřeba znát celý text 2 Král 5.

Prorok Elizeus chce po Namanovi zcela obyčejnou věc.

Chce, aby se sedmkrát vykoupal v řece Jordánu.

Náman se rozzlobí a urazí,

že ho Elizeus neléčí osobně a nějak vznešeněji.

Uvažuje takto: Damašské řeky jsou lepší než ten hnusný Jordán.

A proč zrovna sedmkrát se mám ponořovat?

Nakonec Náman na radu svého služebníka přece jen poslechl,

šel se ponořit do Jordánu a byl uzdraven.

Jaké z toho plyne poučení:

**Často dáváme v životě přednost věcem těžkým a lichotícím
naší pýše před věcmi prostými a přivádějící nás k pokoře.**

Ještě jedna věc je důležitá
ve čteních o uzdravení Námána a těch deseti v evangeliu.
Náman je uzdraven svou vlastní činností, kterou mu přikázal Elizeus.
Bylo třeba několikrát se ponořit do vody Jordánu
a nikoli, aby prorok řekl jednu krátkou modlitbu,
a Náman měl na celý další život pokoj
od jediného pravého Boha Izraele a Pána celého světa.
Podobně těch 10 malomocných nebylo uzdraveno tím,
že dělal nad nimi Ježíš nějaké kejkle.
Ježíš řekl, ať se jdou ukázat kněžím.
Vlastní třídení správnou cestou se svými boláky
byly malomocní uzdraveni.
Víra uzdravuje skrze lidskou cestu a lidskou činnost,
kterou my sami musíme dělat.
Jinak nám nepomůže ani prorok Elizeus ani Pán Ježíš.
Kněží i dnes slouží svátostmi a svátostinami.
Otázka zní: Chtějí být obsluhovaní pouze zbavení působení od Zlého,
nebo chtějí žít s Bohem svůj život?
Jedinou ochranou a záchranou před zlem je neustálý život s Bohem.
Žádný posvěcený předmět doma nám nepomůže,
když místo čtení bible budeme číst časopis blesk.
Jestliže Bůh nebude jen ozdoba našich dní, ale všechno ve všem,
teprve pak se budou léčit nejen symptomy, ale celý člověk.
Křesťan pak není na chvilku v pohodě, ale napořád šťastný.
Ve 4 století chodili křesťané na poušť
za duchovními starci o radu v jejich problémech.
Očekávali, že jim řeknou něco přímo, jak na věc jít.
Avšak duchovní otcové jim odpovídali nepřímě, protože intuitivně věděli,
že problém je hlubší, než se zdá být.
A tak někdo například chtěl vyřešit problém se svou ženou a dětmi.
Starec neřekl:
Musíš dělat vůči nim to či ono, ale začni se poctivě modlit každý den.
Zdánlivě to spolu nesouvisí, a přitom je to právě to hlavní.